ANY VI.—NÚM. 217 10 céntims BARCELONA, 22 DE JANER DE 1913

PAPITU

—Quina anell més bonica.
—Si te la deixes ficar, te la regalo.

TEATRE ARNAU

Tots els dies, tarde, a les 4, a les 6 y nit a les 9 y ½

20 NOTABLES ATRACCIONS

y totes les nits gran triomf de la sens rival

María Campi

Les aplaudides

AZULINA - RUANO - MORAIMA - NATTY ARGOT
LINA MORENO - MARY BRACCO - LAS ESPINOSAS
y THE PANTOS

DEMANEU "ANIS PAPITU"

Y LICOR "ORO LÍQUIDO"

PAL-LAS

Diccionari Enciclopédic Manual

: : : : en cinc idiomes : : : :

PREU : 10 Ptes.

ALCAZAR ESPAÑOL

Ganó, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies tarde y nit

Éxit de la Gran troupe Italo-Franco-Española de la que formen part:

SAPHO Y SES DOS NEGRITES

Les Germanes LORLEY

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tarde y Nit: Ruidós éxit de

NITTA - JO

Aviat

Debut d'una nova troupe

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Royal Concert

Pabelló de Moda : : El Rey dels Music-Halls

Succés sens rival de

Paz Gutiérrez y Canela

Reaparició de la genial bailarina

LA BILBAINITA

Entrada lliure: Restaurant a la carta: Butaques gratis:

Centre de venda al per major de periódics y setmanals y tota classe de llibres

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantía en metàlic

ANY VI.—NUM. 217

BARCELONA, 22 DE JANER DE 1913

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Palaye, 5.º
Hores de 5 á 8
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre . . . . Ptes. 2
ESTRANGER » . . . . » 3
Pago anticipat
Dels trevalls publicats en son responsables ells sous autors.—No's tornen els originals.

Remordiment

ESPRÉS de saludar a les distingides personalitats que's delecten cada setmana amb la lectura y comentari de les nostres verídiques histories, ens proposem demostrar, amb les linies que segueixen, lo acertats qu'hem estat posant la paraula «Remordiment» com a títol de la historia que d'are endevant formará part del repertori clássic.

Es el cas que un pobre infantó—el meu fill!—nascut a pagés, va quedarse sense pare y sense que sa mare tingués salut pera guanyarse la vida. Peró com que mentres el mòn sigui mòn no hi faltarán mai persones caritatives, una familia amiga del difunt, d'una casa de pagés acomodada, va ferse cárreg de la mare y del pobre infantó, provant aixi la raó qu'hem tingut al afirmar qu'en el mòn hi ha caritat.

A la casa hi havía una noia petita que's deia Pepona, filla llegítima, y es clar que al costat del noi recullit, que per més senyes se deia Jaumet, va trovarshi desseguida com si fossin germáns, y pujaren tan amics que fins se partíen els pinyóns. La llástima era que'l xicot resultava bastant gamarús. Peró, qu'es cas! Ja s'espavilaría! Els pares de la noia y la mare del noi havíen acordat ferne una bona parella quan fossin grans. Un matrimoni per amor. La canalla, amb aixó, anava creixent y cada día més amics. Llástima qu'en Jaumet continuava sent gamarús!

Vingué una desgracia. El xicot tenía ja catorze anys quan la seva mare morí. Quedá orfe. Y com que una desgracia mai ve sola, succeí que la pobra Pepona, complerts els tretze anys, comensá a aprimarse, a fer ulleres, a estar trista, y caigué molt malalta.

Metges par aquí, metges per allá, cada día estava més greu. Imagineuvos la desesperació dels pares y del pobre Jaumet.

—Filla de les nostres entranyes!—cridaven els pares amb els ulls banyats.

—Pobre Pepona!—somicava en Jaumet.

Peró de plors no's curen els malalts; la Pepona aná agreujantse y arrivá un vespre que'l metge digué amb el cap baix:

—No arrivará a demá!

Els pares estaven fets una vall de llágrimes, y aquella nit, no podent més, tingueren que retirarse una estona a descansar, un cop que la malalta s'havía dormit, y quedá vetllantla en Jaumet, amb l'ordre d'avisar desseguida que's despertés.

Quan el noi se quedá sol al costat del llit de la Pepona, comensá a ferse tristes reflexións. Gamarús y tot, ell se deia:

—Te, hem sigut ben tontos, la Pepona y jo. Ens hem estimat, ens hem desitjat, y are's morirá sense més ni més, quedantnos tots dos a la lluna de Valencia.

La noia va despertarse. Y molt débilment li digué an en Jaumet que volía ferli un petó. Ell s'hi acostá, s'abrassaren, y plorant, comensaren a besarse tendrement. La noia, amb aixó semblava recobrar les forses. Els petóns eren cada vegada més forts, les abrassades també, d'una cosa vingué l'altra, y'l resultat fou que al endemá, quan arrivá'l metge, declará amb gran sorpresa d'ell mateix y de tots que la noia estava fora de perill. El metge no s'en savía avenir d'aquest cambi sobtat; examiná minuciosament a la malalta, y més gran fou la sorpresa quan descobrí la causa de la millora.

Cridá als pares apart:

—Qui l'ha vetllada a la noia?

—En Jaumet!

—Doncs ha passat aixó y aixó... El gran plaga! La veritat es que ha salvat a la noia.

Cridaren an en Jaumet.

—Qué has fet aquesta nit, gran poca vergonya! Que no sabs que has fet un pecat horrorós?

Al sentir aixó, en Jaumet, ple de por, comensa a plorar amb grans brams.

—Be, vaja, no ploris; t'ho perdonem perque has salvat a la noia. Vos casarem y tot quedará arreglat.

Al sentir aixó, en Jaumet esclatá amb uns brams molt més forts.

—Peró per qué plores, are, gamarús?

—Ja ho sé, ja, per qué ploro! Si ho hagués sapigut avants aixó, no se m'hauría mort la mare!

Un lapsus bonic

A la secció de «La Vanguardia», ont s'hi anuncien les coses més boniques del mòn, llegim:

«PÉRDIDAS

Almorranas internas. Se curan prontamente, por crónicas que sean, con los *Supositorios* contra almorranas *Dr. Ribalta*, Rbla. Cataluña, 44 Farmacia.

ESPECÍFICOS

En la mañana del 31 diciembre, inmediato hotel Internacional, se extravió sortija oro matrimonio, con inscripción por dentro (9 sbre. 1882). Se suplica su devolución: Salmerón, 54, 1.º, 1.ª, en donde será gratificado debidamente.»

Ja ho veuen: les morenes entre les perdues y les anells perdudes entre els específics.

Gala "Pahissa" del mestre "Placidia"

Poques vegades el gran teatre del Liceu havía disfrutat d'un trevall tan arrodonit y pacient com el día del estreno de la Gala *Pahissa* del mestre del mateix nom, conegut també per *Placidia*, amb motíu de la gala que ha clavat a la música dolenta.

Certament l'obra es una obra mestra y allí hi ha de tot. La crítica severa del nostre públic la va admirar sempre que la violencia de la sonoritat no'l feia aixecar de la butaca pera veure qué passava a l'orquesta.

La crítica periodística ha discrepat en les opinións que ha merescut la *Gala:* alguns l'han acusat de monótona; res més fals: lo que hi ha es que la obra te una certa monocromía, es a dir, una cosa molt diferenta de la monotonía. El gran Placidia busca sempre els mateixos colors per la seva orquestra y aixó fa que casi sempre flueix igual als oits del públic, sobre tot durant el primer dels tres actes. El segón acte entra de ple en lo genial. Allí hi trovem frases com la d'en Vernulf, qu'es un veritable concepte trágic musical; allí hi trovem atrevides y sugestives disonancies y allí hi trovem una inspiració gran, noble y sincera, pero no seguida. L'inspiració del mestre Pahissa no es una cosa continuada sense punts ni comes; ans al contrari, es a trossos; no n'hi ha cap que no sigui de gran valía, pero son afegits y semblen més construits que pastats; podem assegurar que l'orquestra del jove compositor no es una pastera. La pasta es més sumptuosa, més sensual, més grata al paladar de l'orella; pero la construcció es considerada per les persones enteses més noble y digne d'aplauso.

De manera que la sensualitat dels trossos orquestals afegits contrasta d'una manera palesa amb la serietat de la construcció general de l'obrassa. Nosaltres, imparcials com el primer, no'ns posem ni al costat de la pastera ni al costat de la construcció; y ens cenyim a fer notar el cas en que's trova'l trevall del més gran dels músics joves coneguts.

El tercer acte es maravellós, peró les seves maravelles están una mica barrejades per una certa precipitació en la feina del músic. Aixó no li treu mérits; li dona més aviat un cert encís líric que será molt apreciat pe'ls públics qu'escoltin l'obra.

Moltes més coses se podríen dir si volguéssim fer un estudi acabat de l'obra, peró no es aquesta la missió del PAPITU. El nostre públic no está per músiques. Vol lo que nosaltres sabem y lo que agrada als mateixos qu'ens bescanten.

Ens resta felicitar al senyor Pahissa per la seva genialitat y esperem que no trigarem gaire en poder anunciar als llegidors que per tot le mòn se representa la Gala *Pahissa*.

***

En l'interpretació cal fer constar ben alt que la *senyoreta Pierrick* hi va posar tot el seu art, veu, ánima y figura pera que triomfés l'ópera del gran compositor. Amb una *Placidia* com la *Pierrick* les obres s'aixequen y viuen. Molt be, senyoreta, molt be.

El *Vernulf* d'en *Colazza* va ésser molt ben cantat; en el dúo va trovar frases de passió y en els dos relats del primer y tercer acte els dramatisá amb excelent art.

En *Sesona*, en l'*Ataulf*, doná magestat y amplitut al personatje, cantant amb lluiment y acert aquesta dificultosa part. En *Pacini*, qui feia en *Sigeric*, va posar una fe y entusiasme en el seu personatje, especialment en el relat del primer acte, que doná gran relleu a la seva part, colaborant al

—Trovo qu'está molt untada avui.
—Ja sabs que quan es untada n'hi entra més.

triomf de *Gala Placidia*. La senyoreta *Callao* y els senyors *Gallofré*, *Giralt* y *Bataller* contribuiren al bon conjunt.

Un sincer y calurós elogi hem de fer del *mestre Sabater*, que amb l'entusiasme més desinteressat y amb la seva inteligencia cooperá en vence les mil y una dificultats qu'omplenen la partitura d'aquell pahis-sa.

Carnet de la setmana

(*Imprescindible pera tot veritable llegidor de* PAPITU)

Diumenge, 12.—El *pollo incombustible Santanach*, prescindint de la festividad del día, se dedica al cunill per partida doble.—Comensen les obres y reformes de casa de la *Juanita*, carrer de Casanovas.—Rótul descobert en una botiga del carrer Nou: «Botifarras de placer.»—Las *Trigüeñas*, cosinetes de la *Paca*, fan sort.—*Dafnis y Cloe*, estragos en la *Buena Sombra*.

Dilluns, 13. — Sobretodo número 43, estrenat per l'*Eduard Giraudier*.—Comensen les libacións femenils en els sótanos de les saturnales. —Nostra antiga coneguda, *Merceneta de Gracia*, compra acreditada casa en el carrer de la *Verge del Pilar*. Prosperitats y bona administració. —La *Emilia* y la *Fifita*, ballarines deixebles de la *Pauleta*, se troven sitiades d'adoradors. Cal confessar que s'ho valen.

Dimars, 14. — En l'escenari del *Liceu* veiem a la tant y tant celebrada *Nitta-Jo*.—*Don Rufilanchas* pert set pessetes en el tresillo.—*Frank Marshall*, pianista de fama, presumeix amb *smoking*. —Pinyes y garrotades en el carrer d'Aribau, entre dos galáns, per la *Manela*.

Dimecres, 15.—Pert els calsotets en *Jaimitu*. La seva promesa ho sab. Com a excusa li refereix que'ls ha perdut en un funeral.—Els de la *Bombarda* retiren les seves visites a l'*Irene*.—La *María Teresa* de la molt noble ciutat de Figueras y la seva amiga *Emilia*, passejen triomfalment per les Rambles a quarts de tres de la matinada. Porten cent cinquanta al derrera. Setanta cinc per cada una.

Dijous, 16.—L'éxit de la *María Campi* en l'«Arnau», amb la *lechera* y *dámelo*, es insuperable. La gent omplena l'espectacle.—*El senyor Codonets* renyeix amb en *Leovigildo*, rei de cartes. A l'endemá tant amics.—*Ricardo Calvo y Agosti* inaugura brillantment la seva temporada teatral en el «Teatre Espanyol» del Paralelo.—

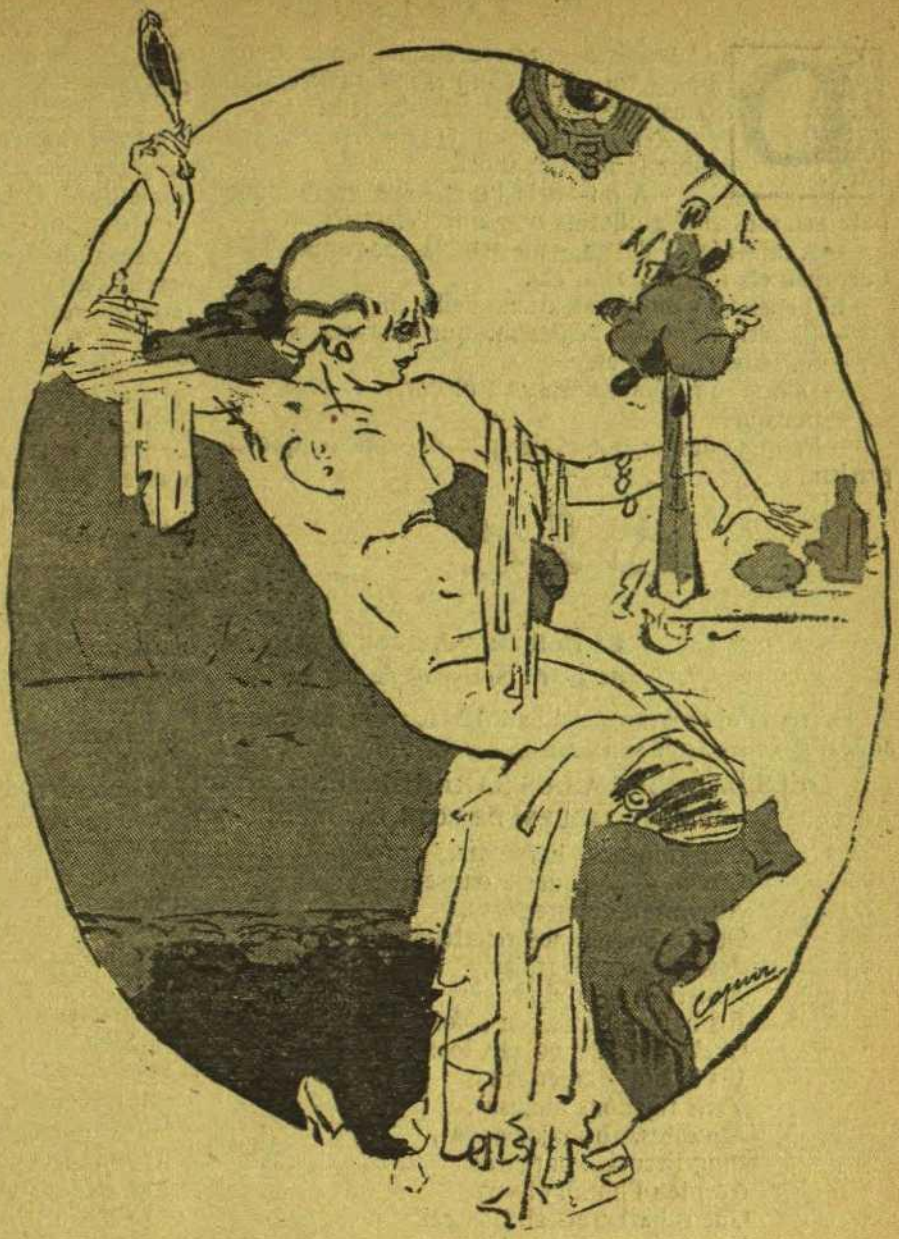

—Qué es lo que'ls hi agrada més als homes d'avui en día? Ho hauríem de posar a votació, com la presidencia de la República Francesa.

Divendres, 17.—Sant Antoni dels ases y dels porcs, que tant uns com altres son molt nombrosos. Festa dels nostres amics els cotxeros. Diada del pacient penco qu'arrossega a la dolsa parella que frueix dolsures cobertes per les cortinetes baixades. Els *aurigas* fumen habano y se diverteixen.—Ball dels tocinaires a *Novetats*. Dones espatarrantment boniques. El nostre amic *Don Ramón Avellanet* gaudeix de la festa. Les pentinadores del carrer de Zurbano, de Gracia, hermosíssimes. Hi veiem a les *Blanchord*, del carrer de Condal; a n'el gran Pedrola, del «Tívoli»; a l'*Angelina*, maca de les maques; a l'extraordinaria *Goya*...

Dissabte, 19.—Bullanga de disfresses.—Bufa el vent. —Se casa en *Leopardo Visquera*. Enhorabona.—Tresillo dels casats. Bufa, *Antón*!—Bona nit tinguin.

Per la vida's pert la vida

DÚES modistes entraren en una tenda de robes, y tot seguit (com es natural) s'entaulá conversa amb els salta-taulells.

Xerrant, xerant, la conversa caigué sobre la pena de mort.

—A mi—deia l'una,—me sembla que pateixen més amb guillotina que amb l'electricitat.

—A mi—afegía l'altra,—me sembla que penjats més que quan els fusellen, etz., etz.

El dependent dirigintse a una d'elles digué:

—Escolti, si a mi'm penjessin, que ploraría vosté?

—Sí, senyor, ja ho crec.

—Doncs, miri, pot comensar a plorar.

—Per qué?

—Perque desde que vaig per dependent que'm penjen.

El Ball del "Ateneu Agrícola de Sant Sadurní de Noya"

Derrera del programa del ball dels barbers, hi llegim aquestos versos, que son preciosos y fan riure molt:

«ELS BARBERS A LES SARAHUISTES
DE SANT SADURNÍ DE NOYA

Sadurninencas hermosas,
Que al só d'orquesta danseu,
Ab vestiduras precioses,
Que'ns honreu nostre Ateneu,
Joganeras y alegroias,
Assistiu á punteijar
Els balls saltats, ben cofoies
Que'ls músichs vulgan tocar.
Els valsos y americanas
Y els rigodóns inclusiu,
Aquestos, ab major ganas,
Puig tireu á... parentiu.
Acepteu l'húmil ofrena
Que'ls barberets ab bon cel
Vos dedican; festa pleno
De navaija, brotxa y pell»

L'oncle ideal

EN tota la Facultat de Medicina no hi havía un sol estudiant que mereixés tant poc el nom de tal com en Quimet Matas; peró tampoc, a dir la veritat, cap com ell pera organisar una *juerga*, armar un motí y conseguir una dona. Amb aixó últim, hem de confessar que hi tenía la mà trencada. Ell no podría conéixer ni per les cobertes les obres de text, peró en cambi coneixía com el qui més aquesta obra mestra de la naturalesa nomenada *dona*.

Si l'estudiant de la nostra historia hagués portat un llibre registre de les seves conquestes amoroses, hauría fet petar les dents d'enveja, a més de un Don Joan dels que avui s'estilen.

L'especialitat del futur Esculapi eren les casades, y la plassa sitiada en l'época de la nostra historia una sabatereta arxiguapíssima, la qual tenía per marit un home que li doblava l'edat y més lleig que la miseria.

En Quim comensá l'assedi de la plassa com hauría comensat tothom, comprantse'l calsat a la botiga de la despampanant sabatera, y amb la seva palica procurá ferse interessant a la dona y simpátic al marit, tant y tant, que'l día que l'estudiant no feia cap a la tertulia, que cada vespre se reunía al voltant del vetllador del sabater (cosa qu'ell ja feia algún día amb segones), l'endemá casi'l renyaven per no haver el día avants acudit a animar la reunió amb els seus xistos de bona llei y amb els seus contes picants plens de malicia.

Si be en Quim havía conseguit ja el sí y quelcom més de la hermosa sabatera, no hi havía medi de passar a majors, doncs el marit no sortía mai de casa sino amb la dona y ella no deixava la botiga més que'l temps precís pera anar a la Boquería per les garrofes diaries, o al adroguer de la cantonada per dos céntims de canyella o tres onses de sucre, etz.

En Quimet, home de recursos extraordinaris en aquestos cassos, va barrinar un plan, el posá en coneixement de l'interessada y junts comensaren a portarlo a la práctica. Favoríen al estudiant les descomunals boles qu'en la tertulia diaria del sabater havía enjegat, fentse passar per nebot de ducs y marquesos y demés títols nobiliaris, doncs la trampa que pará al predestinat marit no fou altra que, pera veure si's restablía quelcom d'uns forts dolors d'estómac que patía, anés a passar una temporadeta en una torre situada a una hora de la vila de X, proprietat del Marqués de les Mines, ric solteró que vivía en dita finca servit per nombrosos criats d'ambdós sexes, doncs el noble senyor havía estat en la seva dorada joventut un corrit de primera fila y cap al seu capvespre era dels que no afluixava ni un grill.

L'estudiant oferí al émul de Sant Crispí una carta de recomanació pe'l marqués que deia era oncle seu, prometentli sería rebut y tractat a cos de rei.

Animat per uns y altres, y més que res perque la passejada resultaría económica, doncs no li havía de costar més que'ls diners del viatge, se decidí'l sabater a anar a passar una mesada amb el vell noble, complint en el día senyalat l'estudiant amb la promesa que havía fet.

Arrivat a casa del marqués fou introduit a presencia de dit senyor, a qui explicá l'amistat que l'unía amb el seu nevot, a instancies del que venía a abusar de la hospitalitat del oncle pera veure si'l clima y'l no fer res restablíen quelcom la seva delicada salut.

El Marqués extranyá'l cas, doncs no tenía cap nevot; peró pensant que la carta li aclariría'l misteri volgué seguir la broma, y no deixant traslluir la seva extranyesa doná ordres al seu majordom perqué res faltés al sabater, qui restá admirat de la bona rebuda de que era objecte.

Al quedarse sol, el Marqués obrí la carta intrigat per veure qui era'l tranquil que li remetía aquell infelís. La carta feu esclafir una forta riallada al noble senyor, qui's determiná més que mai a seguir la gatada.

Se tractava de quatre versos mal girbats, concebuts en aquestos termes:

Senyor Marqués de les Minas,
home d'enginy y saber:
entretinguim a aquest home,
mentre estic amb sa muller.

Un Estudiant

El marit fou tractat com se merexía l'hoste d'un marqués, y al ser qüestió de tornar a casa al cap de quatre o cinc setmanes el noble li digué que al marxar li donaría una carta perque l'entregués en son nom al seu nevot.

Com havía complert l'estudiant compli'l vell noble, y a l'arrivada lo primer que feu el sabater fou donar amb la carta del suposat oncle, mil mercés al estudiant (que durant aquells díes havía entretingut a maravella a la caia sabatera) pe'l favor que li havía fet recomanantlo y posantli al seu oncle en els núvols.

En Quim arrivá intrigat y mort de riure a la dispesa, doncs si be la cosa havía sortit més rodona qu'una bola, no's podía acabar qué li diría'l senyor Marqués en la seva carta.

Poc va durar l'incertitut, y com el senyor de les Minas el xerinolaire estudiant se deixá anar mort de riure sobre'l seu llit, cargolantse com si li anés a agafar algún trevall.

La carta deia així:

Llest y tranquil estudiant:
déixamte felicitar;
y si la dona t'agrada
ja saba que pots disposar.

El Marqués de les Minas

Y en Quim, a qui aquells díes havíen deixat ganes de tornemhi, se prometé interiorment dar satisfacció en tot lo que li demanava el seu protector en aventures galants.

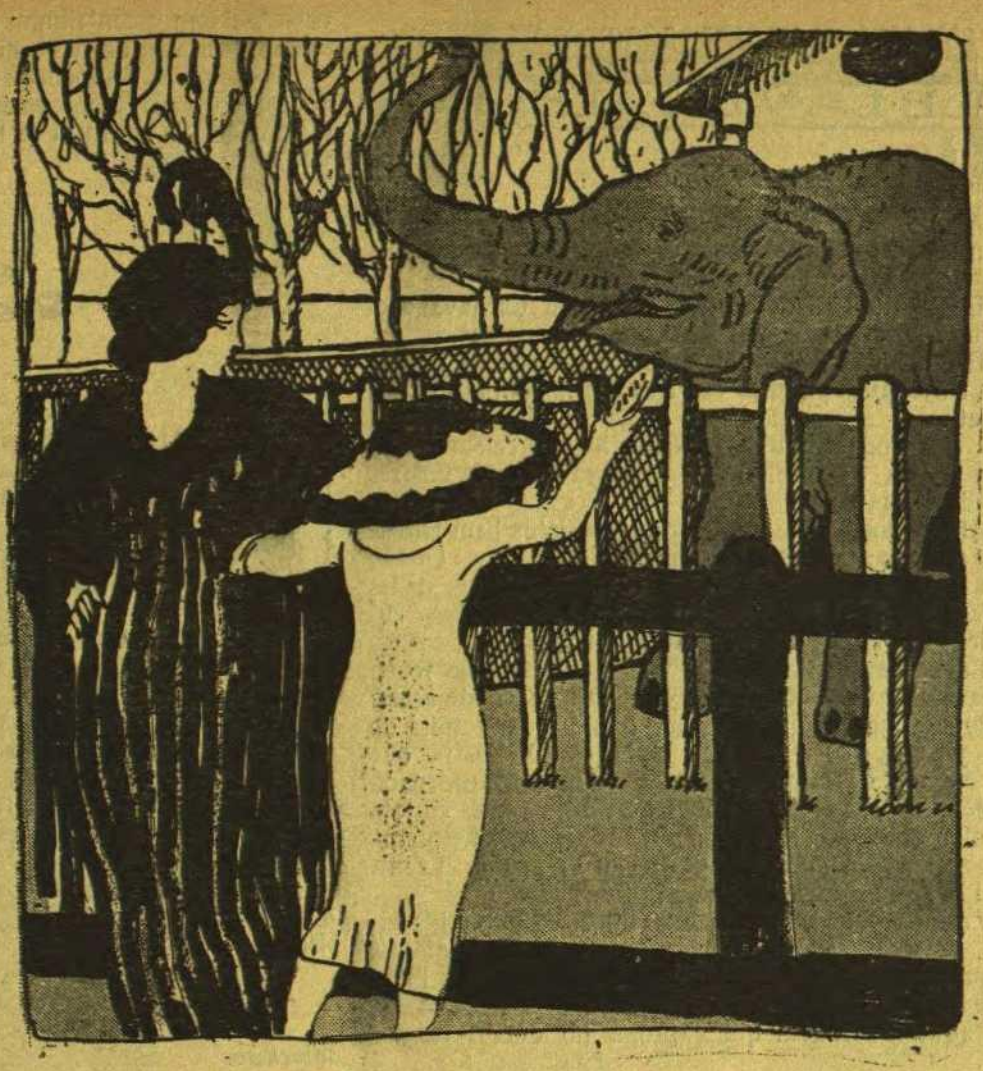

—Mira, mamá: jo li ensenyo'l llonguet y ell alsa la trompa.

La bomba

En una de les fonts que hi ha a la falda de la montanya de Montjuic estaven el passat diumenge esmorzant uns joves, molt ben acompanyats amb unes xamoses modistetes. Després d'haver esmorzat y haver fet molta gatzara, els nervis s'havíen electrisat y convenía calmarlos; una d'elles se dirigí a la font pera satisfer els seus desitjos, peró's desilusioná al veure que no podía realisar el seu propósit.

—Si s'ha de bombar!—digué.

—Aixó rai—respongué amatent un dels joves,—vingui, ja la bombaré jo.

Balls Aurigema

El benaventurat mortal *Bielet Cañadó* s'ens ha revelat altra volta com a héroe del gloriós «t'arrambo» barceloní. Bona prova n'es l'incombustible ball de disfresses que amb tant alegre éxit y baix l'advocació *cañadonistica* se va celebrar el derrer dissabte en el «Teatro Español», del Paralel.

Virtuts, mitjes virtuts, sense virtuts, dones de molt y cap compromís, jovent amb plena potencia, sarauistes empedernits, vells verts, *tanorios*, *matadors*, gats dels frares, y mols altres apreciables correligionaris dansaren, rigueren y grapejaren hores y hores, jurant tornarhi el proper dissabte al segón ball del popular *Bielet*.

Aquest any el Carnaval ve sobtat y ens sorprén quan tot just comensávem a reposar dels estragos portats a cap durant les passades festes.

Ens el trovem al demunt el nostre Carnaval y el desfici ens torna a agafar igual que l'any passat.

Els primers balls han sigut de preparació, o sigui pera entrenarse, y per lo vist en els primers balls ja pot profetisarse que aquest any el Carnestoltes barceloní será dels més trontollosos que s'haurán celebrat desde'ls temps del Comte de Espanya fins als nostres díes de Carnaval.

Al «Apolo» y al «Circo Barcelonés», ja'ns hem trovat amb els brilantíssims preliminars de cada any. Observem també un desusat moviment en els barris de les *profesionals*, así com certes diligencies copulatives entre les més famoses de les nostres aficionades.

Les cases dedicades a la venda de disfresses tenen emparaulats tots els *dominós* y la major part de *bebés;* tot lo qual vol dir que la broma d'aquest any anirá de *serio* y en gran com cal a una ciutat com la nostra que víu, creix y's desenrotlla en mitj de la més ordenada *faranduleria*, fent la competencia a les demés ciutats del mòn que no disposen del seny barceloní, que marca tant a grat cient fins ont pot arrivar l'home en el cant, en el ball, a la taula y al llit al primer crit.

La Casa, encara que ho creu inútil, fa una crida als seus constants y cada día més nombrosos llegidors, perque no deixin d'entrenarse, are que'ls vaga, en l'inefable do del esbarjo, recomanantlos de passada que durant aquest Carnaval que s'apropa no deixin res per vert.

S'ha d'anar a tot arreu, s'ha de veure tot, s'ha de disfrutar de tot y molt, prescindint de lo que destorbi, sigui com sigui. Res vos aturi en el compliment del vostre deure Carnavalesc: els casats que hi deixin anar las dones, els solters que les hi portin, els viudos que hi triin mentres elles remenen y tots plegats entreguemnos a la disbauxa, a la barreja y a la pila del greix, perque al cap d'avall ens trovarem cada hu a casa seva, amb la *propia* el qu'en tingui, amb la *postissa* el que s'en hagi apoderat y amb una o altre que li pertoqui al que hi hagi anat per fer aquella conquesta.

Deixemshi anar sense por entre'l guirigai carnavalesc de Barcelona, perque estem segurs de que no'ns succeirá res de mal; ni's descantellarán fortunes, ni's perdrán minyones, ni's pervertirán xicots adolescents, com tampoc s'haurá de deplorar cap perdua fatal d'algún avorrit pare de familia.

El seny barceloní ens porta a tots guiats per la mà dreta, y quanta més disbauxa fem y més desbocats creguem estar, més presents tindrem tots els mals de cap y les preocupacións.

Animarse, doncs, y al ball de disfresses a veure si tenim la sort de sentir alguna sorpresa, qu'es més difícil de lo que sembla, perque en aquest Barcelona els que'ns divertim hem arrivat a veurens tant, que ja tots ens coneixem y contribuim a que's visitin les families y s'ens fassin amigues les amistansades.

Si aquesta compenetració segueix y s'estreny més aquest companyerisme, anem de dret a dret a instituir a Barcelona la confusió de llengües, *la taula del Bernat* y *la mesa redonda*.

Un jove molt graciós

SEGÓNS costum, se reuníen cada dissabte devant de Canaletes una colla de joves pera veure ont aniríen a fer caure pedra.

Veusaquí que un dissabte's va afegir un nou company a la colla, el qual no més buscava paraules pera fer riure a tothom que l'escoltava.

Mencionarem unes paraules de les que sobressortíen més: del sobretodo en deia *salvavides* y del salvavides, *sobretodo*.

Els seus nous companys, que no savíen res d'aixó, van volguer celebrar la seva entrada, triant un bon puesto pera acompanyarli. Un volía anar a la «Gran Peña», l'altre al «Eden», l'altre a la «Buena Sombra», l'altre... En fí, tots aquestos puestos en que un no's recorda que s'es al ivern.

Per fí van acordar anar al «Eden», peró quan aquell nou company va sentir que deien que volíen anar al «Eden», va dir:

—Nois, si aneu allí jo no os segueixo.

—Per qué?—li van dir els altres.

—Perque d'allí s'en surt molt calent y no porto *sobretodo*.

Conferencia interessant

UN gran sociólog va donar una conferencia sobre la dona en un cassino republicá-carlista de Gracia. La conferencia constava de quatre parts. En la primera va dir:

—Ja heu vist, estimats oients, que avui sols ha sigut una sessió preparatoria; desitjaría que'ls tres díes següents acudissiu tots, que tot lo que vos diré será interessant. Demá, dilluns, vull tocar a les viudes; dimars, m'ocuparé amb les casades y'l dimecres me vull extendre sobre les solteres.

Els oients, particularment les dones, sortiren entusiasmats per asistir tots tres díes a la sessió.

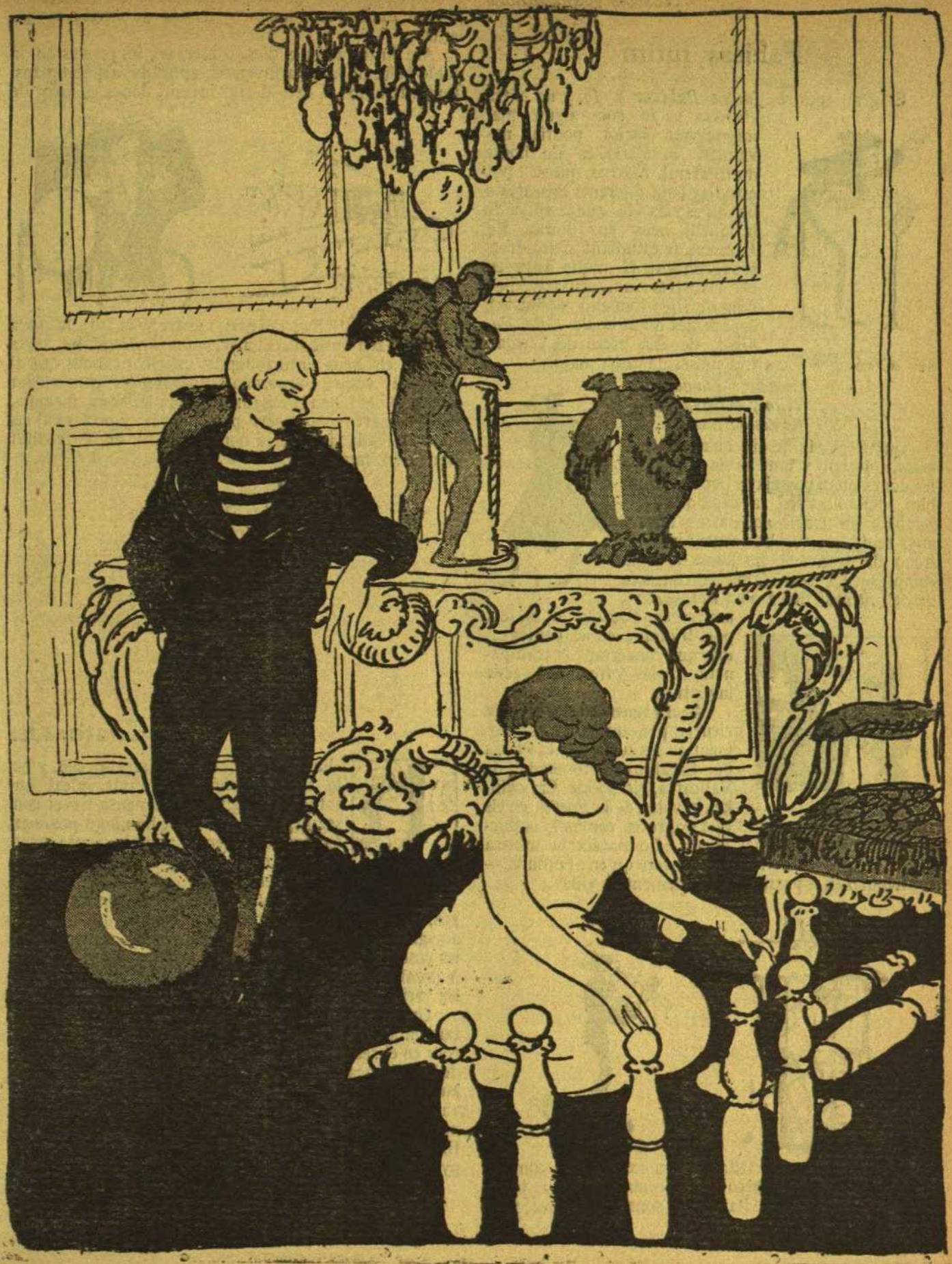

El noi.—Qui te les ha dades aquestes bitlles?
La noia.—Qué n'has de fer, envejós? Potser sí que voldríes que te les haguessin dades a tu...

Pahissa íntim

El gran mestre *Jaume Pahissa y Jo*, y no Nitta *Pahissa y Jo* com algún mal intencionat lector podría novament batejarlo, es un home multilateral. Això es, que se'l pot estudiar baix diferents aspectes o be qu'es més víu que la tinya de la que'ls deus ens lliurin. En *Pahissa*, ex estudiant d'arquitectura, conegut fa molts anys en els claustres universitaris pe'l nom de *Rigo* (femenil violinista), es, ademés d'autor de *Gala Pahissa*, de «La presó de] Lleida», del «Canónigo» y d'altres pesses de cassa major,

rimador y gramático,
físico y matemático,
flaulista é inventor.

Qui'ns havía de dir qu'aquell *Pahissa*, que tant y tant havía intrigat a les dones quan passejava per les Rambles, embolicat en la capa que'l feia semblar un *mohicano*, passats anys y anys tenía que resultar inventor d'un freno de tranvíes? Es home de fama complexa. La seva fama la coneixen desde'l *Strauss* fins a n'en *Foronda*. Sí, amics; en *Pahissa* lo mateix pot triomfar en el pentagrama, que concertant la campaneta, troley y freno de la seva inventiva.

Aquí'l tenen consagrat a la ciencia, pensant en aquest moment en les curves de la Plassa de Catalunya, tombada de Vallcarca, girada de Craywinkel, revolta de la *Paella*, en els accidents de les cuineres que s'apreten contra'l conductor en la plataforma del devant. Lo mateix la música que'l tranvía—lo mateix Beethoven qu'en Foronda,—contribueixen a passar agradablement la vida.

En *Pahissa* concertista es altra cosa. Ningú com ell pera tocar el flaviol. Això sí, tot lo malament que toca'l piano sona be'l tendre flaviol. El sona a casa seva, pe'ls boscos y prades, a les dúes de matinada pe'ls carrers y plasses amb dissonancies y renecs de serenos y vigilants.

Are dintre de pocs díes, comensará les proves de la doble hélix de la seva invenció aplicada als aeropláns. Tenim fe amb el seu derrer invent, doncs es xicot de

volada. Dintre y fora del gran mestre vola tot; la seva ánima, el seu abric de color d'*espino artificial*, les seves ulleres, els seus entortolligats cabells, cabells que al arrivar al vespre empresona amb *papillots* com vulgar *cocotte*; vola'l seu pensament, vola la seva melodía, vola'l seu art, vola la seva personalitat y volará al cel quan arrivada sía la seva hora, entrant en l'acreditat regne dels immortals.

Criaturades

Hi ha una trinitat que s'assegura diu, y per lo tant posseeix la veritat, ideal que tothom persegueix y se pensa haver conseguit, peró que gaire be ningú posseeix, fora, naturalment d'aquesta santa casa, ont posseim, de cap a peus y en totes les seves postures, la veritat.

La trinitat de que avants parlávem son els borratxos, els bojos y les criatures, persones que no saben amagar res y les canten clares, perque les veuen clares les coses. Ja'ls antics deien alló de «in vino, véritas». Y nosaltres afirmem que'ls bojos y les criatures diuen les veritats.

Un nen, amic nostre, sembla que tiri pera papa de tant infalible qu'es. La veritat floreix en els seus llavis, com en el seu capet la cabellera rossa. Un día, estant de visita a casa seva unes senyores, comensaren a parlar de que una d'elles, desprès del primer fill que se li va morir, no n'havía pogut tenir cap més. El nostre nen, acostumat a la cría de coloms y altres aus y a sentirne parlar, se ficá en la conversa y dirigintse a la senyora aquella, que no podía tenir fills, li digué:

—Això rai, que li cambiin el mascle.

Li costá la proposició una pallissa, peró'l xicot no

va desistir de posseir y dir la veritat. Als pocs díes agafá'l seu papá:

—Papá, diguim: d'ensá que esteu casats que soc fill vostre?

—Naturalment.

—Y fa molt?

El pare doná explicacións una mica detallades a les preguntes insistents y extranyes del fill, y aquest desseguida ho va anar xerrant:

—Sabeu lo que'm va dir el papá?

—Digues...

—Que m'estimen tant, qu'en el viatge de nuvis ja vaig anar amb ells.

—Y cóm?

—Al marxar, anava amb ell y a la tornada me portava la mamá.

Feu bromes amb les criatures.

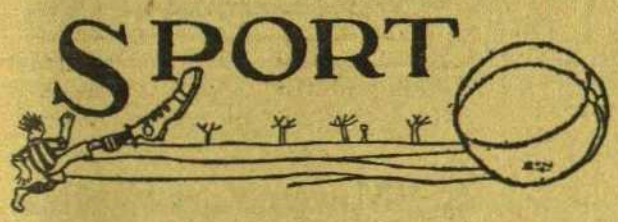

Foot-Ball

El proppasat diumenge continuaren els partits de concurs de *foot-ball* organisat per la Federació Catalana de Clubs de F. B. Jugaren l'«Universitary» y l'«Espanyol», devant d'un públic regularment numerós, en el camp dels estudiants.

Sense ser cap cosa de l'altre mòn, el partit fou bastant interessant malgrat no haverhi hagut (això sembla inglés, peró no ho es) més que una sola ficada que resistí pacientment l'incommensurable Cuervo.

Per lo demés, sols va sobresortir un intent d'invenció, que imitá tot seguit en La Riba, d'un joc que consisteix en portar la pilota agafada entre cames y caminar de quatre grapes. Fou l'éxit de la tarda: encare que hi havía qui va sostenir qu'això de portar la pilota entre cames es ja cosa vella.

Fou admirat també un salt monumental d'en Massana.

Quan el *referee* senyor Casellas va senyalar l'acabament, la partida era del «Espanyol», que no se l'havía deixat ficar en lloc.

***

El «R. Polo J. C.» y el «Numancia» jugaren també en el camp de cân Rabia, perdent el «Numancia» per 2 endinyades a cap.

Gimnástica

En la platja de la Barceloneta els estíus acostuma donarshi un curs de gimnasia pe'ls nois de les «Escoles catalanes» dels districtes II y VI. Deixem les escoles, puig això no fa al cas y anem al gra.

El professor de gimnás era un senyor francés bastant conegut y nomenat a Barcelona. Al ser visitat per uns periodistes amics nostres va anuncialshi que montava una classe especial de gimnástica, fent luego la presentació dels que n'havíen d'ésser professors; aquéstos eren un senyor pe'ls nois y la seva filla pera les noies. S'avensá allavores un dels companys que no havia seguit el curs de la conversa y preguntá si la havíen montada (la classe), a lo qual contestá'l francés:

—*No, señor, pero muy pronto la montarán.*

Potin

ELS d'*El Poble Catalá*, en un eco publicat díes enrera, ple, com tots, de sà humorisme, ens deien haver rebut tres lletres de altres tantes senyoretes sobre l'opinió que tenien formada dels homes afeitats o amb barba y bigoti.

Una d'elles explicava que prefería un llavi vermell, adornat amb un bigoti de pel fi, rissat y quelcom humit, y que molts cops, per fersen més cárreg, ella mateixa s'hi posava'l crin d'una butaca vella.

Que'ns perdoni la simpática senyoreta, qu'indubtablement deu ésser simpática; peró trovem que per contemplar un llavi vermell, amb un bigoti de pel fi, rissat y quelcom humit, no tenía necessitat de treure'l crin d'una butaca vella.

La política

COMENSAREM per felicitar al comte de Romanones y acabarem felicitant a Monsieur Poincaré per la seva elecció a la presidencia de la República Francesa. En Romanones y en Poincaré son les dúes figures més importants en la pau europea; l'un y l'altre representen l'era de la llibertat tan desitjada per totes aquelles persones qu'es preocupen d'aquestes coses. El regne d'en Lerroux s'acosta, y no sería extrany que d'aquí pocs anys s'acostés també'l regne del PAPITU. Els homes del día y'ls homes de demá, tots comensem igual. Demanem la lluna o li dediquem periódics fins que les circunstancies ens venen a dar la raó y som mirats com a les persones més notables y més dignes de ser felicitades. No hi ha remei. Els carlíns, els mauristes y el Comité de defensa social, han fet tart; no negarem que'l millor día fassin la revifalla de la mort y s'aixequin amenassants contra dels homes d'idees avensades, peró no'ls hi durará gaire. Tenen un perdigó a l'ala y porten la mort a les entranyes. Qué hi farem! Un día pera cada hu. A nosaltres també ens arrivará la nostra. Els éxits que tenim, el favor del públic y l'aclamació de les masses tindrán també les seves acaballes. Peró de moment el triomf es dels que pensen lliberalment.

Planyem als homes d'idees autoritaries. A hores d'are molts deuen estar desesperats, creient que'l mòn s'acaba y que hem arrivat allí ont no's podía arrivar. Pobrets! No'ls hi faltarán tristeses y melangíes. Quin día será qu'es conformarán y resignantse a les imperfeccións de la vida s'envainarán les seves ínfules y contents y satisfets llegirán en públic el mateix PAPITU qu'are llegeixen d'amagat? Visca la llibertat y la barrila! Tots ens hem de morir, y qui no ho vulgui creure ja s'en convencerá si es que mor amb tots els coneixements.

—Quánts son?

La bona fe dels pagesos

UN pagés es una cosa més complicada de lo que sembla. O si no, aviam: en quina professió de les innombrables qu'en el mon s'estilen, s'en es y al mateix s'en fa? Un metge, un fuster, un apotecari, un periodista, ho son y no tenen necessitat de ferho. Si diguéssim del doctor Queraltó o del doctor Xalabarder que feien el metge, tothom cridaría: «Qué vol dir que fan el metge? En son, y ben coneguts.»

Després de la de pagés, no'n coneixem més que una de professió en que se'n sigui y se'n fassi al mateix temps. Fer alló y la Ramoneta, es tan exacte y conegut com fer el pagés; peró cal advertir que hi ha una lleugera variant. No's diu fer la... alló, sino fer el... alló; de manera que son ells y no pas elles els qui ho fan.

Solament an el pagés, que ja tenía l'honor d'ésser l'amo de la terra, li cab el de serho y el de ferho, adquirint una doble personalitat que no se l'esperava, potser per lo desconfiat que acostuma a ésser.

Aquesta petita disertació ve a tom, com a comentari preliminar de lo que várem sentir l'altre día. Estávem d'excursió per La Garriga, patria adoptiva del gloriós Suñol, y un dels companys, coneixedor del poble, anava preguntant per les coneixenses.

—Y'l Peret?

—A l'América.

—Y'l Tiá?

—Mort.

—Y'l Jeroni?

—Se va casar quan ja no li quedava res. Te una sort aquest home...

—Y are de qué víu?

—D'una vinya que li queda y del tros de la seva dona.

Del tros de la seva dona!... El pagés ho deia ben serio, y encare no sabem si al dir aixó deia la veritat o feia'l pagés.

El "Museu d'art Papitesc,,

SEGUEIXEN activantse els trevalls pera la inauguració del nostre célebre Museu. Com que volem que sigui cosa mai vista, la senyora Directora trevalla día y nit, triant les millors pesses y colocantles cada una en el lloc més apropriat. Aviat donarem altres noves als nostres llegidors.

Durant la darrera setmana s'ha rebut amb destí al «Museu»:

Una fotografía artística representant «La infantesa y el joc de bitlles».

Una esculptura alegórica: «La nit y les trompetes.»

Una altra fotografía: «Les alegres intimitats de don L. B. R.»

Un candau «guarda-honres», estil románic (sigle XI).

Una carta d'una respectable viuda, declarantse a un célebre pintor.

Un joc de cartes de doble efecte.

Una lligacama de la Cleo, amb una mossegada del seu bon amant Cleopold.

A tots molt reconeguts.

Históric

Una senyora explicava a unes amigues y a presencia d'ell, les inmillorables qualitats del seu marit, y no recordant un dels seus usuals remeis, li preguntá:

—Noi: qué es alló que'm fas quan estic constipada, que'm fa suar tant?

—*The chino.*

Epígrama o lo que sigui

Era un día de casori;
el nuvi, fent rebombori
entremitj dels convidats,
donava molts cops als plats,
fins que la novia ho va veure
y li va dir anguniosa:
—Me sembla qu'aquesta nit
trencarás alguna cosa.

Endevinalla

Tot arborat s'aixeca
buscant un fil ardent,
per ont fregant agafa
un furiós moviment.

(*La solució al número vinent*).

Solució al número passat:

LA PLOMA

CORRESPONDENCIA

Un capellá renegat.—Un día o altre ho veurá publicat. Nosaltres seguim un torn que'ls corresponsals no coneixen.

Mamuts, Parreño y C.ª—Ja la tenim a la colecció. Enviin xistos dels bons.

Els del palco.—Moltes mercés.

J. Masallés.—Te un interés purament local.

Un que sempre va negre.—Aprofitarem el xisto.

Alí Butilufa.—Aprofitem l'epigrama.

Noi de la Pobla de S.—Fassi'l favor d'enviarnos un exemplar de «Mala Aranya» y publicarem lo que vosté extreu d'aquesta obreta, que nosaltres no coneixem.

Kait de Mamalatú.—Fa molt mala lletra.

Apuntadó.—Está molt be, l'aprofitem.

Brut.—Ho es massa y ho es poc.

Chimonino de B. y C.ª—Tot s'anirá publicant, mentres ens agradi. No'ns pregunti res qu'hagi de ser revelació del nostre secret.

M. E. P.—Veurem.

Mico Viudo.—Está be, el publicarem.

Fi K.—Es molt difícil de publicar.

Sol.—De Sol a Sol. No'ns atrevim a donarho a llum.

Bon Misteri.—Ho guardarem pera publicarli.

Piera.—Moltes mercés per la postal y pe'l duplicat del conte, que's devía extraviar y qu'es molt bonic.

Sifilític pel de la Carolina.—Ho publicarem tot quan sigui. L'autor del «Carnet de la setmana» vol fer festa de tant en tant.

Pastanaga.—Está ben redactat, peró es bastant ignoscentet.

Tironyo.—Es massa fort.

Ousa Rambu y C.ª—Aprofitarem alguna coseta.

Artagnan.—Es molt brut.

Un ex-admirador del PAPITU.—Estimat amic. Lluny d'enfadarnos pe'ls seus bons consells, els hi agraim y estimem com se mereixen. Te tota la raó: nosaltres som els primers en reconéixer la nostra poca solta y demés defectes qu'ens retreu, peró li direm en confiansa que tots aquestos *pels* els tenim desde'l día en que's va publicar la famosa revista que fa tronar y ploure y cada día l'éxit ha anat aumentant y aumenta. Veiam cóm s'ho explica vosté aixó. A les seves ordres. Estigui bonet y expressións als de Reus, que'ns llegeixen amb fruició creixent.

J. Vilaplana.—Li agrahim el seu trevall, peró no'ns atrevim a publicarlo tal com ens l'envía perque podría dar lloc a denuncies importants. Li agrairem qu'en lo possible se recordi de nosaltres. Vosté escriu admirablement.

Toni.—Qué li diré jo, are?

Re K. Lons.—Amb tot y no ser auténtica, li publicarem l'auténtica.

A. Codina.—Els llegidors diríen qu'abusem de la sardina.

Pep Nasi.—Els consells que'm dones son bons, peró no donen pa El camí que seguim nosaltres es l'únic veritable. Ens omple les butxaques y fa llegir a la gent.

P. A. Q.—Publicarem la més llarga.

V. C. LL.—Es de primera y la publicarem aviat.

D. S. M.—S. D. M. Lo que vosté'ns envía es dels Cent Concells dels cent concells de cent.

Sol Re.—Si escribís en clau de fa, el daríen per baix. Li agraim lo qu'ens envía.

Grá.—Amb la lletra hem conegut que vosté es de Vilanova.

Gal i ano.—Es llarg y bonic, peró acabaría al jutjat municipal.

Pascualet Bailet.—Qui es vosté, o qui ets tu, home deliciós, d'estil diví, que no podría ser gaudit pe'l gros públic? Escriume sovint; tan sovint com puguis y't faré célebre al mòn. No t'oblidis de dirme els anys que tens. Jo publico el PAPITU pe'l públic: tu escriurás per mi sol.

Un perruquer tranquil.—Li publicarem, per lo be qu'está.

Nieves y Quima.—Amb els de Sans no hi volem bromes, perque s'enfaden per un tres y no res. Lo qu'ens envíen está molt be y fa riure molt y si per cas ho publicarem arreglantho. Els combles van.

1 noi de 100.—Publicarem els anuncis; lo altre no ho publiquem perque fa poc temps que ho várem publicar.

Camarruga.—Aprofitem el xisto del fuster. Mercés de la fotografía.

R-Y-B-O.—Sería considerat com un escarni a la religió.

Pel y alegría.—Allí ont hi ha pel hi ha alegría, deu pensar vosté. Doncs be: l'endevinalla qu'ens envía ja la tenim.

J. Clara D'ou.—Es molt conegut.

Salomón Lloro.—Li publicarem ambdós trevalls.

E. P.—No'ns atrevim a publicarho.

Un taper de Cassá.—No es mala endevinalla.

Max Pardal.—Están be, peró no acaben de ser refinats.

Tallarina.—Ho aprofitarem.

Rama Sama.—No'l podem publicar, perque faltaríem a la llei.

Un Xacolater.—Lo mateix li dic.

M. S. V.—Quina casualitat: li he de dir lo mateix que als dos senyors precedents.

J. B. M.—Está molt be y fa riure molt, peró ja ha passat l'ocasió.

J. G. C. (Posturas).—Mirarem de publicarho.

Un que les coneix.—Ho publicarem suprimint les inicials. Está molt ben escrit y agradará.

6069.—Vol dir que va passar a Bitem? Ja n'está segur?

Rafaix.—Sí, senyor; li publicarem.

Ba Bi.—Es molt dir.

Un barber vendrellenc.—Si voleu vi bo y vell, aneu a la vila del Vendrell, peró l'endevinalla qu'ens envía amb tot y estar molt be, no'ns atrevim a publicarla.

Nina Nano.—Está be. Y's publicará.

La colla dels brandes.—Está escrit amb molt salero, peró no te bon final. Escrigui altres coses y envihi. *El vestit blau marí*, ja li posaré un'altre día.

Llapis Ambpica.—No se si li podrem publicar.

A novedat.—Está be y ho posarem al periódic.

Juan Mangillot.—Es massa sicalíptic.

Tambo Tono.—Es bonic, peró no es pe'l gros públic.

L'Urbano.—Tot lo que sigui interessant pe'l gros públic será publicat.

Enriqueta Mam Ella.—El posarem a la colecció dels anuncis.

Llanut.—Es una mica gastat, peró está be.

Pep Pallofa.—Es molt bonic, peró lo que s'hi relata se va publicar en forma d'elegant xisto.

J. Tespon.—Ens envía un xisto qu'es de lo millor que s'haurá publicat al PAPITU. Mercés li donem. El conte de l'aixeta es massa clar.

Alfonsitu.—Li publicarem l'anunci estrafalari. Amb el conte no'ns atrevim a fer lo mateix.

Krri Kirris y Klikeyo.—Quin seudónim més estrambótic!

Currupio Pitilui.—Es atrevit.

E. Massanés.—Quan tornem a fer sortir la sardiua li publicarem

Mau.—El publicarem.

Mustafá.—Surt.

El Comendador.—Ho guardarem pera més endavant.

M'en fum.—Si vosté te'ls ulls oberts, procuri no obrir els dels ignoscents.

No valen xistos.—Es molt difícil d'entendre.

Imp. J. Horta.-Barcelona

L'HUMOR EXTRANGER

—La meva vida está en les mans de vosté. Pórtim a casa de la seva mare.
—Això rai: dónguim cinq pessetes.

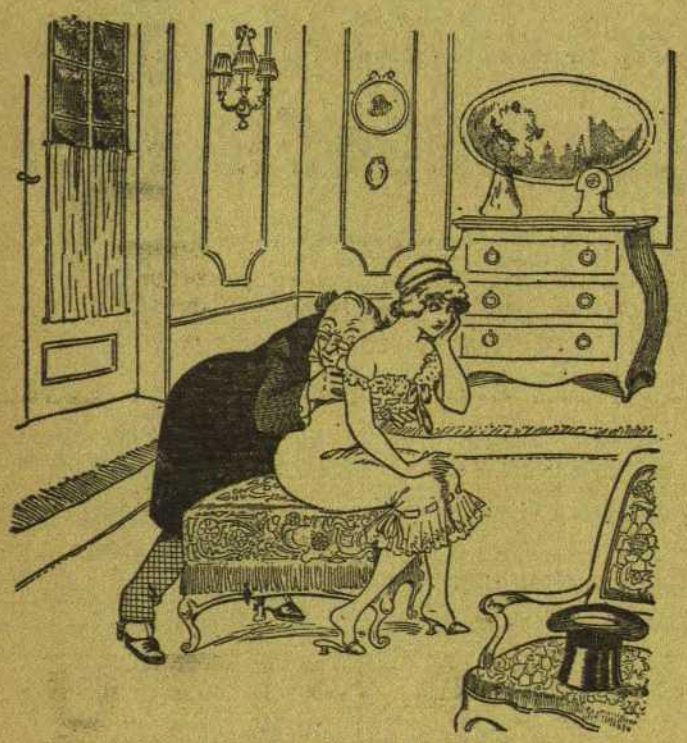

—Y pensar que quan aquest vell s'haurá atipat de tocarme, encare li haurè de dar un duro...

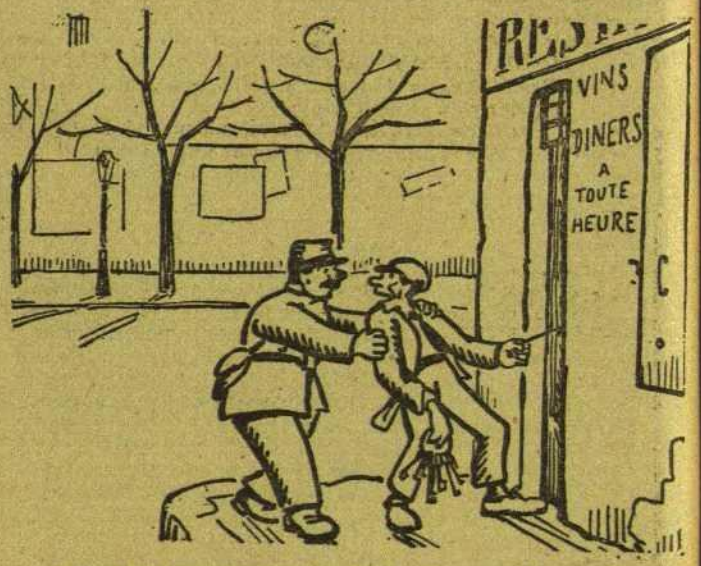

—Está be! Es a dir que no ting dret a anar a sopar a les tres de la matinada? Doncs, per qué diu «Menjars a totes hores»?

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

MALS SECRETS

curació ràpida amb les especialitats

PARADELL

26 ANYS D'ÉXIT)

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

ESTOMAGO · INTESTINOS

GASTROL

MIRET

Remedio Segurisimo

PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

¡DELIRIUM TREMENS!

PRIMER TOMO DE LA BIBLIOTECA

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

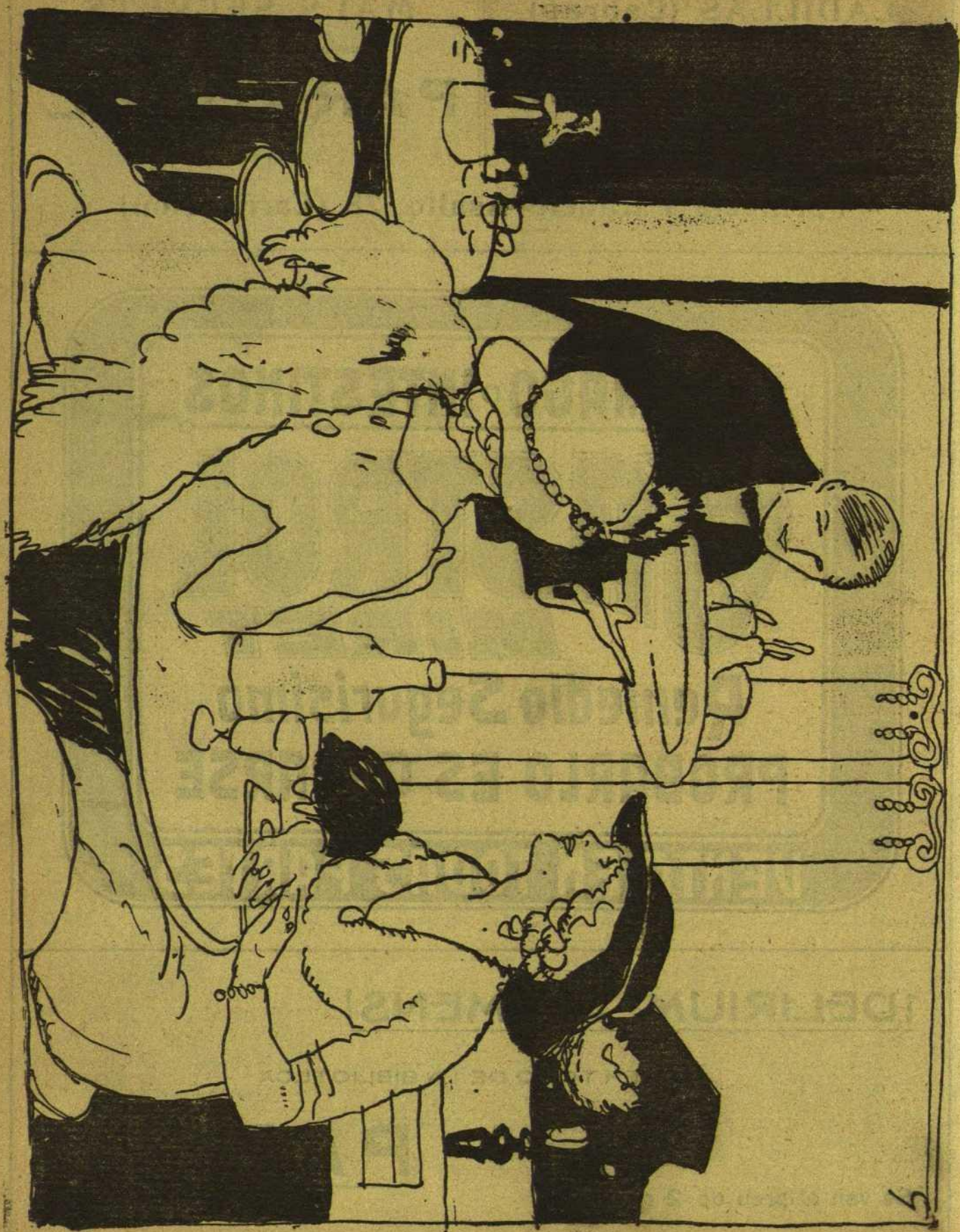

—Y tu, no tens res més que lo que guanyes fent de mosso?
—Si, tinc un remat de cabres prop del Ninot.